

זוהר פרשת בשלח (נ"ז ע"א)

מכל אותן הפנים של המלך לא נמצא מי שאבד אלא הצדיק

רבי שמעון כשהיה מגיע למקרא הזה היה בוכה, שכתוב (איכה ב') השיב אחר ימינו, וכי אפשר שהשיב אחר ימינו, אלא לפי שהקדים להוריד השמאל בעולם, והימין נשארה במקום אחר, אמר רבי שמעון כתוב הצדיק אבד, הרי ביארנו הענין, הצדיק נאבד לא כתוב אלא הצדיק אבד, מכל אותן הפנים של המלך לא נמצא מי שאבד אלא הצדיק, אבד בשני צדדים, אחד שאין הברכות שורות בו כמו בתחלה, והשנית שנתרחקה ממנו בת זוגו שהיא כנסת ישראל, נמצא שהצדיק אבד יותר מכלם, ולעתיד לבוא כתוב (זכרי' ט') גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא, צדיק ומושיע לא כתוב אלא צדיק ונושע הוא, הוא נושע בודאי, וזה נתבאר.

זוהר פרשת פנחס (ריג ע"ב)

השכינה שורה בגלות, צער של מי הוא? לא של צדי"ק?!

רבי ייסא פתח על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון, את ירושלים היה צריך לומר, כמו שכתוב, אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, מהו בזכרנו את ציון, אלא משל לאדם שהיה לו היכל של כבוד נאה ומפואר, באו גזלנים ושרפו אותו, צער של מי הוא, לא של בעל ההיכל, אף כך השכינה שורה בגלות, צער של מי הוא, לא של צדי"ק, ויתכן זה כמו שביארו בהכתוב (ישעי' נ"ז) הצדי"ק אבד, אבד ממש^[א] אף כאן בזכרנו את ציון, בזכרנו אותו הצער שלו על הזיוג שלו, זה הצער שלו הוא.

זוהר פרשת בשלח (נה ע"ב)

כל אדם הבוכה ומרים קולו על חרבן ביתו של הקב"ה זוכה למה שכתוב אחר כך, יחדו ירננו, וזוכה לראותו בישובו בשמחה

רבי יהודה היה יושב לפני רבי שמעון והיה קורא הכתוב (ישעי' נ"ב) קול צופיך נשאו קול יחדו ירננו וגו', קול צופיך, מי הם צופיך, אלא אלו הם המצפים מתי ירחם הקב"ה

זיו הזוהר
 א. צדי"ק וכן ציו"ן זו מדת היסוד המעברת השפע מעלמא דדכורא למדת המלכות והשכינה הקדושה עמו לקבל ממנו שפע העליונה.
 עלמא דנוקבא, והיינו שאבד את המדה המזדוגת עמו לקבל ממנו שפע העליונה.

לבנות ביתו, נשאו קול, ישאו קול צריך לומר, מהו נשאו קול, אלא כל אדם הבוכה ומרים קולו על חרבן ביתו של הקב"ה זוכה למה שכתוב אחר כך, יחדו ירננו, וזוכה לראותו בישובו בשמחה, ככתוב כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, בשוב ה' אל ציון צריך לומר, מהו בשוב ה' ציון, אלא בשוב ה' ציון ודאי, בוא וראה בשעה שחרבה ירושלים למטה וכנסת ישראל הגלתה, העלה מלך הקדוש את ציו"ן ומשך אותו אליו, לפי שהשכינה הגלתה, וכאשר תחזור השכינה למקומה אז ישיב מלך הקדוש את ציו"ן למקומו להזדוג אחד באחד, וזהו שכתוב בשוב ה' ציון, ואז עתידים ישראל לומר זה אלי ואנוהו, וכתוב זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, בישועתו ודאי.

זוהר פרשת ויחי (רמב ע"ב)

בוא וראה כאשר אותן צדיקי אמת עמלים בתורה, כל אותן הגבורות של שאר עמים אין שולטים בעולם

א"ר שמעון כתוב (דניאל ז' ט) **חַזָּה הִיְיִת עַד דֵּי כְרִסְוֹן רְמִיּוֹ וְעֵתִיק יוֹמִין יְתָב וגו'**, כאשר נחרב בית המקדש שתי כסאות נפלו, שתיים למעלה שתיים למטה, שתיים למעלה, לפי שנתרחקה התחתונה מן העליונה, כסא של יעקב נתרחקה מכסא של דוד^[2] וכסא של דוד נפלה, זה שכתוב (איכה ב') השליך משמים ארץ, שתי כסאות למטה, ירושלים ואותן בעלי התורה, והכסאות שלמטה הן כדמיון הכסאות שלמעלה, בעלי התורה היינו הכסא של יעקב, ירושלים היינו הכסא של דוד, ועל כך כתבו עד די כְרִסְוֹן רְמִיּוֹ, ולא כתוב כרסיא, הרבה כסאות נפלו, ולכן לא נפלו, אלא מעלבונה של תורה, ובוא וראה כאשר אותן צדיקי אמת עמלים בתורה, כל אותן הגבורות של שאר עמים של שאר שרים וכל החילות שלהם נכנעים ואין שולטים בעולם, וישראל נזמנים לשלט עליהם ולהתעלות על כלם, אשרי חלקו מי שעמלו בתורה כראוי, זכאי הוא בעולם הזה וזכאי הוא בעולם הבא.

^[2] דניאל ז' ט